

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 546/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou PhD., LL.M., Mariánske námestie 31, Žilina, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/51/2024 z 30. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 ústavy, základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh zistil ústavný súd tieto skutočnosti:

3. Sťažovateľka žila určitý čas v Írsku, kde bol aj zamestnaná, a po návrate do Slovenskej republiky požiadala o priznanie dávky v nezamestnanosti. Sociálna poisťovňa, pobočka Poprad rozhodnutím č. 11365/2019-PP-DvN z 21. novembra 2019 rozhodla, že sťažovateľka s poukazom na § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a čl. 61 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia

z 29. apríla 2004 (ďalej len „základné nariadenie“) nárok na dávku v nezamestnanosti nemá. Sťažovateľka bola 2. augusta 2019 zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie a 8. novembra 2019 si uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti. V posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie (od 2. augusta 2015 do 1. augusta 2019) sťažovateľka na území Slovenskej republiky nepreukázala doby poistenia v nezamestnanosti. Na území iného členského štátu Európskej únie (ďalej len „EÚ“), teda Írska, preukázala dobu poistenia v nezamestnanosti od 2. augusta 2015 do 19. novembra 2018, od 20. novembra 2018 do 30. decembra 2018, od 31. decembra 2018 do 29. júna 2019 a od 30. júna 2019 do 27. júla 2019. Na území Slovenskej republiky sťažovateľka nepracovala, do Írska odišla po skončení školy v auguste 2005. Posledný pracovný pomer uzavretý 19. októbra 2008 na dobu neurčitú ukončila na vlastnú žiadosť 27. júla 2019 z dôvodu návratu na Slovensko. Počas pôsobenia v členskom štáte čerpala materské dávky (v rokoch 2011, 2013, 2019) a nemocenskú dávku z írskoho systému poistenia. Po skončení materskej dovolenky sa do práce nevrátila, ale čerpala dovolenku. Na území daného štátu pôsobila s vtedajším priateľom (zoznámili sa v roku 2005) a terajším manželom (manželia od 2010). V Írsku sa im narodili tri deti, s ktorými im vypomáhala matka sťažovateľky, ktorá tam s nimi pôsobila po narodení prvého dieťaťa (od 2011). Nehnutelnosť, ktorú spočiatku obývali v podnájme, si neskôr kúpili do osobného vlastníctva a pred návratom na Slovensko predali. Na území Slovenska si zaobstarali byt v roku 2008, v roku 2016 kúpili rodinný dom, ktorý zbúrali a rozostavali nový. Pri návratoch raz ročne na dva týždne bývali vo svojom byte. Vlastníctvo osobného účtu, využívanie služieb mobilného operátora, vlastníctvo osobného automobilu, existencia hypotekárneho úveru, poistenia a sporenia na Slovensku boli vyhodnotené ako menej významné skutočnosti pri posudzovaní centra záujmov sťažovateľky. Prvostupňový správny orgán teda dospel k záveru, že sťažovateľka si nezachovala centrum záujmov na Slovensku. Celková dĺžka pobytu od augusta 2005 do júla 2019 (14 rokov), stabilita zamestnania na území Írska (v poslednom zamestnaní viac ako 10 rokov), skutočnosť, že sa v Írsku zdržiaval jej manžel, deti (narodené v Írsku) a matka (ktorá sa o deti starala) boli vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti, ktoré sťažovateľka uviedla ako väzby na Slovensku.

4. Za štát bydliska sťažovateľky na účely aplikácie čl. 61 a 62 základného nariadenia je potrebné považovať štát výkonu jej zárobkovej činnosti. S poukazom na to, že bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti sťažovateľka neukončila dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte EÚ nebolo bydlisko sťažovateľky na území Slovenskej republiky, čl. 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia sa na sťažovateľku nevzťahuje a nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia v zmysle čl. 61 základného nariadenia.

5. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „žalovaná“) č. 35022-2/2020-BA z 12. februára 2020 bolo odvolanie sťažovateľky zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie potvrdené. Žalovaná sa v celom rozsahu stotožnila s právnym názorom prvostupňového orgánu. Centrum záujmov dotknutej osoby bolo žalovanou určené na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií, ktoré obsahovali dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov. Zo spisového materiálu považovala žalovaná za preukázané, že počas výkonu zamestnania v Írsku sa sťažovateľka v tomto čase dlhodobo zdržiavala, bývala, trávila pracovný čas aj mimopracovný čas (spolu s najbližšími osobami), platila zákonné odvody i dane na území Írska a čerpala sociálne dávky (materské a nemocenské) podľa írskych právnych predpisov. Uvedené

skutočnosti preukazovali vytvorenie centra záujmov sťažovateľky počas posledného zamestnania práve na území Írska.

6. Sťažovateľka podala na Krajskom súde v Prešove správnu žalobu, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovanej. Správny súd rozsudkom sp. zn. 4Sa/10/2020 zo 16. februára 2022 rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná kasačnú sťažnosť, o ktorej najvyšší správny súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 7Ssk/88/2022 z 27. septembra 2023 tak, že tento rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

7. Správny súd v Košiciach, ktorému bola vec sťažovateľky vrátená na ďalšie konanie, rozsudkom sp. zn. 16Sas/5/2023 z 21. februára 2024 správnu žalobu zamietol. V rámci odôvodnenia konštatoval, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené, stotožňuje sa so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že sťažovateľka nespĺňa zákonné podmienky na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti. Stotožnil sa so žalovanou, že z čl. 61 a 65 ods. 5 základného nariadenia vyplýva základná zásada, že doba poistenia v nezamestnanosti dosiahnutá na území iného členského štátu EÚ môže byť zohľadnená na účely nároku na dávku v nezamestnanosti v prípade, ak bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila dotknutá osoba doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté na Slovensku. Iba vo výnimočných prípadoch je možné zohľadniť dobu poistenia dosiahnutú na území iného členského štátu EÚ, pokiaľ je dosiahnutá ako posledná. Touto výnimkou zo základnej zásady je situácia, ak si žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu EÚ centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky, k čomu v prípade sťažovateľky nedošlo.

8. Zároveň uviedol, že v zmysle koordinačných predpisov platí, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. Žiadosť sa potom posudzuje podľa právnych predpisov príslušnej krajiny. Nesplnenie podmienok na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti v jednom štáte nezakladá automaticky nárok na priznanie dávky v inom členskom štáte EÚ.

9. Správny súd zdôraznil, že je viazaný právnym názorom kasačného súdu (sp. zn. 7Ssk/88/2022), a keďže sa kasačný súd úplne jasne a celkom zrejme vyjadril k základnej otázke tohto konania, t. j. kde (ne)bolo centrum záujmov sťažovateľky, potom správny súd môže správnu žalobu len zamietnuť. Ak by právny názor kasačného súdu vo svojom rozhodnutí nezohľadnil, postupoval by v príkrom rozpore s princípom legitímnych očakávaní. Zároveň uviedol, že sa s rozhodnutím kasačného súdu aj sám v plnom rozsahu stotožnil.

10. Centrum záujmov sťažovateľky sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti nachádzalo v Írsku. Sťažovateľka sa v rozhodnom období pre posudzovanie bydliska zdržiavala zvyčajne na území Írska, v konaní nebolo preukázané (a ani s ohľadom na vzdialenosť reálne), aby bola cezhraničným pracovníkom. V Írsku sa zdržiavala dlhodobo (14 rokov) so svojím manželom a tromi maloletými deťmi (narodenými v Írsku), a teda najbližšie rodinné väzby možno považovať za udržiavané na území Írska. Sťažovateľka v Írsku (okrem sporadických návštev Slovenska) prežila s deťmi celý ich doterajší život a spolu s ňou aj jej manžel a jej matka. Posudzovaným obdobím je obdobie činnosti sťažovateľky ako zamestnanca pred jej zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, teda obdobie pred 2. augustom 2019. V danom čase sťažovateľka žila

každodenný bežný život v Írsku, založila si tam rodinu a dlhodobo sa tam so svojou najbližšou rodinou zdržiavala. Rodinné väzby takejto kvality na Slovensku nemala. Pre účely posúdenia zachovania rodinných väzieb rodičia nie sú blízkymi osobami, zároveň však v prípade sťažovateľky sa jej matka presťahovala do Írska približne pol roka po narodení prvého dieťaťa a zotrvala tam s ňou až do spoločného návratu na Slovensko. Rodinnú situáciu tak nemožno vyhodnotiť inak ako v prospech vytvoreného centra záujmov sťažovateľky v Írsku v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti. Skutočnosť, že nadobudla nehnuteľnosť na území Slovenska, automaticky neznamená, že centrum záujmov zostáva zachované, opak by totiž znamenal absurdnú situáciu, že každý, kto tu má nehnuteľnosť, má zachované aj centrum záujmov. K ďalším skutočnostiam ako odber energií, vlastníctvo mobilného telefónu, plnenie daňových a odvodových povinností, hypotekárny úver správny súd uviedol, že výdavky obdobného charakteru mala aj v mieste jej zvyčajného pobytu, teda v Írsku.

11. Na komunikáciu žalovanej s jej írskym náprotivkom nebol žiadny dôvod. Posúdenie bydliska je výlučnou právomocou tej inštitúcie, kde bol uplatnený nárok na dávku v nezamestnanosti, a to aj s ohľadom na vyhlásenie sťažovateľky, že dávku v nezamestnanosti v Írsku nežiadala, lebo by jej nárok nevznikol. Írska strana teda nemala dôvod vyjadrovať sa k jej bydlisku, a teda nejde o spor inštitúcií.

12. Správny súd v závere rozhodnutia skonštatoval, že skutočnosti, ktoré sťažovateľka namietala v konaní, osvedčujú nanajvýš jej úmysel založiť si nové centrum záujmov na Slovensku, a to po predchádzajúcom pretrhnutí väzieb so Slovenskom a prenesení centra záujmov do Írska.

13. Proti rozsudku správneho súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, dôvodiac, že správny súd porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku]. Najvyšší správny súd ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom z 30. apríla 2024 kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

14. Sťažovateľka v rámci ústavnej sťažnosti chronologicky popisuje priebeh konaní pred správnymi orgánmi a správnymi súdmi. So skutkovými a s právnymi závermi najvyššieho správneho súdu v napadnutom rozsudku nesúhlasí a považuje ich za nezrozumiteľné.

15. Podľa sťažovateľky najvyšší správny súd „*nesprávne právne posúdil vec. Otázka skúmania úmyslu ako aj otázka komunikácie príslušných inštitúcií je v prejednávanej veci natoľko zásadnou, že jej riešenie v tom zmysle, že skúmanie úmyslu a komunikácia inštitúcií nie sú potrebné, považuje sťažovateľka za nesprávne právne posúdenie veci. S mnohými jej námietkami k aplikácii čl. 11 vykonávacieho nariadenia sa NSS SR navyše vôbec nevyporiadala. Žalovaná mala povinnosť komunikovať s írskou inštitúciou, resp. v prípade nekomunikovania s ňou zisťovať úmysel sťažovateľky v zmysle čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia. Sťažovateľka si je vedomá toho, že NSS SR nemusí odpovedať na všetky otázky nastolené v kasačnej sťažnosti, ale nezodpovedaná ostala práve základná otázka konania rozhodujúca o tom, či v prospech sťažovateľky možno započítať doby poistenia dosiahnuté v Írsku. Sťažovateľka tak zastáva názor, že v jej prípade došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru.*“

16. Z ustanovení základného nariadenia a nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa ustanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“), v prípadoch, akým je aj prípad sťažovateľky, musia objektívnu situáciu sťažovateľky posudzovať inštitúcie viac ako jedného (najmenej dvoch) členského štátu, a teda členské štáty by mali spolupracovať pri určovaní miesta bydliska sťažovateľky ako osoby, na ktorú sa obe nariadenia vzťahujú.

17. Kasačný súd mal správne právne posúdiť vec tak, že žalovaná bola povinná komunikovať so svojím írskym náprotivkom a v prípade nedosiahnutia dohody aplikovať čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, resp. v prípade absencie komunikácie írskej inštitúcie pristúpiť ku skúmaniu úmyslu sťažovateľky v zmysle čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv a článkov podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu ako kasačného súdu v systéme správneho súdnictva.

19. V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky ústavný súd, vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia a poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru, zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

20. Úlohou správneho súdnictva nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali rozhodné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (IV. ÚS 127/2012).

21. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

22. Rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom správneho súdu a rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali. Navyše vo veci sťažovateľky bolo prvé rozhodnutie správneho súdu zrušené skorším rozsudkom kasačného súdu a záver v ňom vyjadrený bol pre opätovné rozhodovanie správneho súdu záväzný.

23. Podstatou námietok sťažovateľky proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu je jej nesúhlas so závermi správnych orgánov a správnych súdov, že centrum jej záujmov sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti nachádzalo v Írsku, v dôsledku čoho jej nevznikol nárok na dávku v nezamestnanosti na Slovensku. Najvyšší správny súd v prvom rade zdôraznil, že právnym posúdením veci sa už zaoberal vo svojom skoršom rozsudku vo veci sťažovateľky sp. zn. 7Ssk/88/2022 z 27. septembra 2023, ktorým bol správny súd viazaný. Od názorov v ňom vyslovených sa ani kasačný súd pri opätovnom rozhodovaní o kasačnej sťažnosti nemal dôvod odchyliť, a preto podstatné z nich priamo odcitoval (bod 19 napadnutého rozsudku). Vzhľadom na skutočnosti zistené z obsahu administratívneho spisu sa kasačný súd stotožnil so záverom správnych orgánov, že centrum záujmov sťažovateľky sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti nachádzalo v Írsku. Poukázal pritom na skutočnosti z hľadiska rodinného stavu a rodinných väzieb, stability zamestnania sťažovateľky, jej bytovej situácie a ďalších skutočností (zhrnuté v bodoch 3 a 10 tohto rozhodnutia). V ďalšom boli závery prijaté v prvom rozhodnutí kasačného súdu aplikované a zhrnuté v druhom rozsudku správneho súdu po vrátení mu veci (body 7 až 12 tohto rozhodnutia).

24. Kasačný súd nad rámec svojho skoršieho rozhodnutia vo veci sťažovateľky v napadnutom rozsudku konštatoval, že pokiaľ medzi žalovanou a príslušnou inštitúciou Írska nebol žiaden spor o to, kde mala sťažovateľka pred uplatnením dávky bydlisko, a teda centrum záujmov v kontexte čl. 11 vykonávacieho nariadenia, nebol dôvod kontaktovať túto zahraničnú inštitúciu. To, že si sťažovateľka dávku v štáte, kde mala centrum záujmov (Írsko), neuplatnila, neznamená, že sa na ňu írsky systém sociálneho zabezpečenia nevzťahuje alebo že má automaticky nárok na túto dávku v členskom štáte, do ktorého presídlila a kde si dávku uplatnila (Slovensko). Na sťažovateľku sa uplatňovala legislatíva Írska ako *lex loci laboris* vrátane tam stanovených podmienok nároku na dávku v nezamestnanosti. Je v úplnom súlade so zásadou voľného pohybu osôb v rámci EÚ, že osoba môže pracovať v ktoromkoľvek členskom štáte a pri získaní centra záujmov v tomto štáte si môže dávky sociálneho zabezpečenia uplatňovať priamo v tom štáte, kde v čase požiadania o dávku pracuje, s tým, že sa jej započítajú aj doby poistenia v inom členskom štáte. Je to aj logické, pretože v tomto štáte platí poistné, teda prispieva do štátneho rozpočtu tohto štátu a tento štát jej aj bude dávku z rozpočtu vyplácať. Postoj sťažovateľky, že môže požiadať o dávku v štáte pôvodu, sa vymyká z už uvedenej základnej zásady a je možný len výnimočne – len vtedy, ak osoba, hoci pracuje v inom členskom štáte, svoje bydlisko v štáte pôvodu nestratila. Uvedené však nie je prípad sťažovateľky, ktorá plnohodnotne žila dlhé časové obdobie v štáte práce, kde si založila centrum záujmov, a preto tu nie je možné výnimku použiť.

25. V závere kasačný súd doplnil, že v zmysle čl. 11 vykonávacieho nariadenia len v prípade vzniku kolízie – sporu sa tento spor rieši dohodou dotknutých štátov, resp. postupom podľa čl. 11 ods. 2

základného nariadenia. Vznik kolízie je typický v prípade určovania uplatniteľných právnych predpisov, keď je potrebné, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jediného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných právnych predpisov a súvisiacim komplikáciám. V prípade sťažovateľky k takejto situácii nedošlo a žalovaná jej bydlisko posudzovala výhradne v súvislosti s aplikáciou čl. 65 základného nariadenia, keďže sťažovateľka si nárok na dávku v nezamestnanosti uplatnila na Slovensku. Úmysel sťažovateľky, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu do Írska, nebol relevantný. Rovnako nebol relevantný dôvod presťahovania na Slovensko, keďže na účely aplikácie čl. 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia sa na dôvody, ktoré viedli osobu k premiestneniu jej bydliska do iného členského štátu, neprihliada (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. 9. 2021, C-285/20, bod 45).

26. Najvyšší správny súd na argumenty v kasačnej sťažnosti odpovedal adekvátnym a ústavne udržateľným spôsobom, právne závery namietaného rozsudku preto nemožno považovať za zjavne mylné. Ak sa sťažovateľ s názorom všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

27. Je potrebné dodať, že sťažovateľka si nemôže zamieňať prieskumnú právomoc všeobecného súdu rozhodujúceho o mimoriadnom opravnom prostriedku (tu rozhodnutia najvyššieho správneho súdu v sťažnostnom konaní) s posúdením rozhodnutia takého súdu v konaní o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej (tu správnej) veci (nerieši „kauzu“), ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

28. Námietky sťažovateľky v ústavnej sťažnosti neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, a teda ani spôsobiť porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

29. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 23 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 2 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľka namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych

okolnostiach posudzovanej veci nemohlo vzhľadom na vzájomnú obsahovú prepojenosť (rozhodovanie súdu o otázkach súvisiacich s označenými referenčnými ustanoveniami) dôjsť ani k porušeniu im zodpovedajúcich základných práv. Preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu